

prism
บริษัท

เคหาสน์ สาปสยอง THE DOME

เคหาสน์แห่งนี้มีเรื่องเล่าแหม่นซ่อน
มุดลงใต้เตียง...อย่าส่งเสียง...อย่าเผลอหลับตานอน
เพราะคืนนี้มันจะมาหลอน...ที่ห้องนอนคุณ!

ภาคินัย

“หนึ่งในเล่มที่ตราตรึงและชอบที่สุดของภากินัย
เนื้อหาเต็มไปด้วยความลึกซึ้ง
กลืนอวยมณตร์ขลังความเก่าแก่ของสถานที่
ปมปริศนาที่ชวนสงสัยใคร่รู้ไปกับตัวละคร
และชวนให้ติดตามจนถึงหน้าสุดท้าย
เรื่องราวมีบทสรุปที่เซอร์ไพรส์อยู่บนความสมเหตุสมผล
ทำให้ประทับใจมากค่ะ”

— ✕ THE DAG

“เป็นหนังสือแนวสยองขวัญเล่มแรก ๆ ที่มีโอกาสได้อ่าน
แม้จะผ่านมาหลายปีแล้ว พล็อตและปมของเรื่อง
ก็ยังคงทำให้ตื่นเต้นทุกครั้ง
ส่วนตัวยกให้เป็นหนึ่งในผลงานมาสเตอร์พีซของภากินัย
ถ้าชอบแนวสยองขวัญห้ามพลาดเรื่องนี้เด็ดขาด”

— ✕ jingerin

“ยกให้เป็นเรื่องโปรดในใจตลอดกาล
กลับไปอ่านทีไรก็ยังขุ่นลุกกับการบรรยายทุกจังหวัด
หักมุมแล้วหักมุมอีก จนเหมือนโดนปั่นประสาท
ไปกับตัวละคร”

— ✕ DarlingJ

“เป็นนิยายที่สนุกมาก ถึงจะอ่านเรื่องนี้นานกว่า 10 ปี
แต่ยังจำความรู้สึกตอนอ่านเรื่องนี้ได้อยู่
ความรู้สึกตื่นเต้น น่าลุ้นระทึก
นึกถึงหนังผีสยองขวัญตะวันตก หากนำมาทำ
เป็นหนังหรือซีรีส์คงจะชวนหลอนและสนุกน่าดู”

— ✕ 王 • 花

prism
บริษัท

The Dome เคหาสน์สาปสยอง

ภาคินัย

เขียน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

The Dome เคหาสน์ سایสยอง

prism
บริษัท

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7777-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามชუმ
บรรณาธิการต้นฉบับ ต้องตา ตั้งชูวงษ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปก กรวิมลทิพย์ ลินแต่ • ออกแบบรูปเล่ม กันติศา เพชรพรหมรักษ์
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครวเลนา, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

คำนิยามสั้นๆ ของ *The Dome* เคหาสน์สาปสยอง โดย
ภาคินัย คงเป็นรัก โลภ โกรธ หลง

เมื่อความรักที่มากเกินไปควรนำไปสู่ความโกรธที่ไม่อาจจกัย
จึงเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องสยองในเคหาสน์ที่กล่าวขานกันว่า
ต้องสาป ต้นตอของความน่ากลัวที่ได้เผชิญอาจเกิดจากฝีมือ
มนุษย์ด้วยกันเองหรือสิ่งลึกลับที่เรามองไม่เห็น นักอ่านจะรู้ได้
ก็ต่อเมื่อพลิกหน้าต่อไปเพื่อหาคำตอบจากนิยายเรื่องนี้

การเดินทางสู่ ‘บ้านหลังใหม่’ ที่ห่างไกลของอลิศและน้องชาย
ได้นำพาพวกเขาไปเจอกับความลับของเคหาสน์ที่มีหญิงม่ายอย่าง
มีเรียเป็นเจ้าของ ความสวยงามของเคหาสน์ที่มองด้วยตาเปล่า
ก็คงยากใช้ชีวิตอยู่ไปเรื่อยๆ หากอลิศไม่ได้ล่วงรู้เรื่องราวที่จะ
ทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตรายอีกคราเสียก่อน

เรื่องราวความสัมพันธ์ที่นำไปสู่แรงแค้นโดยมีเบื้องหลัง
ยิ่งกว่าความพิวเดินที่เราคิด ผลงานจากปลายปากกาของภาคินัย
เล่มนี้จะส่งต่อความน่ากลัว แต่จะเป็นความน่ากลัวของมนุษย์หรือ
สิ่งลึกลับในรูปแบบใด นักอ่านผู้มีความอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น
จึงจะได้คำตอบที่ตามหา “ความโลภของมนุษย์จะทำให้เขาเจอ
เรื่องสนุกอีกเยอะ” ดูจะไม่เกินจริงเลยถ้าจะบอกว่า ‘เขา’ ใน
ประโยคนี้คือนักอ่านด้วยเช่นกัน

คำนำผู้เขียน

รัก

โลก

โกรธ

แค้น

ฝัง

แน่น

จน

วัน

ตาย

หายใจลึกๆ แล้วว๊ิง!

ภาคนัย

บทนำ

เด็กน้อยที่หายไปอย่างไร้ร่องรอย

เสียงมิวปากเบาๆ ของเด็กชายร่างอ้วนชื่อทิมดังขึ้น ในขณะที่กำลังปั่นจักรยานคันเล็กไม่สมตัวไปตามทางที่ทอดยาว สองข้างทางเต็มไปด้วยพงหญ้าสูง มองเห็นภูเขายูลิบๆ เด็กน้อยยังไม่อยากกลับบ้านเลยออกมาปั่นจักรยานเล่นฆ่าเวลา เพราะรู้ว่าหากเมื่อใดที่กลับถึงบ้านแล้วใบรายงานผลสอบตกไปอยู่ในมือของผู้ปกครอง จะต้องถูกทำโทษด้วยการถูกกักบริเวณเป็นแน่

ไม่ได้ A นะไม่เป็นไร แต่ดันได้ F นี่สิ!

อยู่ๆ เด็กร่างอ้วนก็รู้สึกว่จักรยานที่กำลังปั่นเริ่มสั่นเป๋ไปมา จึงหยุดแล้วก้มมองที่ยางล้อหลัง

ให้ตายสิ ยางแบนตั้งแต่เมื่อไร

“เฮ้ย มาแบนอะไรตอนนี้!” เด็กอ้วนสบถ มองซ้ายมองขวาหาคนช่วย ทางเปลี่ยวแบบนี้จะมีใครผ่านมาบ้างไหมนะสงสัยต้องจูงจักรยานกลับบ้านเหงๆ แค่นี้ก็น่าเบื่อจนต้องทำหน้าเบ้

เสียงรถยนต์คันหนึ่งที่แล่นบดถนนรอยหินกรวดดังไกล้

เข้ามา เด็กอ้วนรีบโบกมือขอความช่วยเหลือ ซึ่งมันก็ได้ผล
รถยนต์คันนั้นจอดข้างๆ เด็กชาย กระजरรถเลื่อนลงเผยให้เห็น
ผู้หญิงคนหนึ่งสวมแว่นตาดำและมีผ้าคลุมผมอยู่ เธอชะโงกหน้า
ออกมาเอ่ยถาม

“จักรยานเป็นอะไรหรือจะหนู”

“ยางรั่วครับ คุณจะไปในเมืองหรือเปล่า ขอผมไปด้วย
ได้ไหม”

“โอ้...ฉันกำลังจะเข้าเมืองพอดี ขึ้นมาสิจ๊ะ เตียวให้
คนขับรถเอาจักรยานใส่กระโปรงหลังและไปส่งให้” เธอกล่าว
อย่างมีน้ำใจ เด็กชายยิ้มกว้าง รีบวิ่งขึ้นไปนั่งคู่กับเจ้าของรถ
ขณะที่คนขับวิ่งลงมายกจักรยานของเด็กอ้วนใส่ในกระโปรงหลัง
ก่อนจะกลับไปนั่งประจำที่แล้วขับรถออกไป

ภายในรถแอร์เย็นฉ่ำ กลิ่นมินต์หอมจางๆ ช่วยทำให้
สดชื่นอย่างน่าประหลาด หญิงสาวเจ้าของรถหยิบลูกอมสีสวย
ในกระป๋องส่งให้เด็กอ้วน ทิมกล่าวขอบคุณ รับมันมาแกะเข้าปาก
แล้วอมอย่างเอร็ดอร่อย

“หนูชื่ออะไรจ๊ะ”

“ชื่อทิมครับ” เด็กอ้วนตอบ รสชาติของลูกอมในปาก
อร่อยดี แต่ก็รู้สึกผาดลันพิกล

“ใช้ที่โมริหรือเปล่าจ๊ะ”

“ใช่ครับ คุณรู้ชื่อจริงของผมหายังไงครับ” เด็กน้อย
เอ่ยถามด้วยความสงสัย เจ้าของรถหัวเราะเบาๆ ในลำคอก่อนจะ
ตอบคำถาม

“จะไม่ได้รู้ได้ยังไงละจ๊ะ ก็ฉันดักรอหนูอยู่ รอมานานแล้ว

รว่าเมื่อไหร่ย่างจักรยานของหนูจะแบนเสียที ฉันอุตส่าห์ให้
คนขับรถไปเจาะไว้ก่อนที่โรงเรียนหนูจะเลิก”

“อะไรนะครับ!” ทิมตาโตด้วยความตกใจ

“ในที่สุดฉันก็ได้แก้แค้นเสียที แก้แค้นที่หนูทำกับพิท
ลูกชายของฉัน”

เมื่อเธอถอดแว่นและผ้าคลุมผมออก ทิมก็จำได้ทันทีว่า
เธอคือ**มีเรีย** แม่ของ**พิท** เพื่อนร่วมชั้นของเขา

ทิมร้องไวยวาย จะเปิดประตูรถหนี แต่มันถูกล็อกอัตโนมัติ
เด็กน้อยทุบกระจกปั้งปั้ง ปากก็ร้องขอความช่วยเหลือ...จากต้นไม้
ข้างทาง!

แล้วอยู่ๆ ทิมก็รู้สึกอ่อนแรง โลกทั้งโลกค่อยๆ ดับวูบลง...
จนกระทั่งมืดมิดในที่สุด...

จักรยานยางแบนถูกโยนลงบ่อน้ำในที่ห่างไกลยากจะมีคน
หาเจอ ก่อนที่รถเก๋งคันงามจะแล่นตรงสู่เคหาสน์หลังใหญ่กลางป่า
อันเงียบสงบ จะมีก็แต่เพียงเสียงหัวเราะของมีเรียเท่านั้นที่ดัง
กึกก้อง

แล้วแกละได้รู้ซึ่งว่าความทรमानเป็นยังงัไง!

ปริศนาที่ 1

ผู้ปกครองที่จิตไม่ปกติ

ไม่ว่าจะหมุนกลิ้งวิหยาไปตามคลื่นไหนในเวลานี้ ก็ได้ยินแต่เสียงเพลง *Merry X'mas* ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก เพราะวันนี้เป็นวันคริสต์มาส วันที่ทุกคนกำลังรื่นเริงสังสรรค์กันอย่างเปรมปรีดีกับคนในครอบครัว

ภายในรถเก๋งคันงามนั้นเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะของคนในครอบครัว...ครอบครัวที่นับยังงี้ก็มีแค่แม่กับลูกอีกสองคน ไม่มีพ่อร่วมวงสนทนาด้วยหลายปีแล้ว หลังจากที่พ่อเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง เสียงหัวเราะในบ้านก็เหลือเพียงแค่สามคนเท่านั้น

อลิสและ**เอ็ม**เป็นพี่น้องที่อายุห่างกันร่วมสิบสองปี ผู้เป็นพี่อายุสิบเก้าแล้วยี่สิบปี ส่วนคนน้องอายุแปดปี กำลังเตรียมตัวจะขึ้นเกรดสอง

“แม่ขับเร็ว ๆ หน่อยสิคะ อลิสจะรีบกลับไปดูมาคาริไอร์แลนด์เพลงในรายการทีวี”

“ใครคือมาคาริไอร์แลนด์นี่” ผู้เป็นแม่เอ่ยถามด้วยความสงสัย ขณะกำลังขับรถกลับบ้าน หลังจากพาลูกทั้งสองคนไปหาอะไร

อรร้อยๆ ในเมืองกินด้วยกันเพื่อฉลองคริสต์มาส

“มาคาริไอ้ก็คือผู้ชายที่พ่อลิสแปะรูปไว้เต็มห้องนอนไคร้แม่ ชื่อเหมือนชื่อจริงของเอ็มเลย หน้าตาก็หล่อเหมือนกัน” ผู้เป็นน้องตอบแทนพลางทำหน้าทะเล้นใส่พี่สาวตามประสาเด็กผู้ชาย

“แหะ มาคาริไอ้คนนั้นหล่อกว่ามาคาริไอ้น้องชายลิสตั้งเยอะ”

“แบร์...พ่อลิสบ้าผู้ชาย” เอ็มแลบลิ้นปลิ้นตากวนประสาทพี่สาว ลิสตีเคียดเข้าที่ไหล่ของน้องชายอย่างแรงจนผู้เป็นแม่ต้องหันมาทำเสียงดูใส่

“ลิส...ทำไมติน้องอย่างนั้นล่ะลูก”

“ก็เอ็มมันชอบกวนประสาทลิส”

“เราเป็นพี่ก็ต้องดูแลน้องสิ ไม่ใช่รังแกน้อง เอ็มเองก็เหมือนกัน เราเป็นน้องก็ต้องเชื่อฟังพี่ เป็นพี่เป็นน้องต้องรักกัน ไม่ใช่ทะเลาะกันแบบนี้ แล้วนี่ถ้าแม่ไม่อยู่จะเป็นยังไงเนี่ย” คนเป็นแม่บ่นอย่างละหือใจ ทว่าเอ็มยังเด็กนักเกินจะเข้าใจในสิ่งที่แม่บอก

“แล้วแม่จะไปไหนหะครับ”

“แม่ออกไปซื้อของ ทุกอย่างไม่มีอะไรแน่นอน”

หลังสิ้นเสียงคำว่า ‘ไม่มีอะไรแน่นอน’ ที่หน้ารถก็ปรากฏร่างเด็กผู้ชายคนหนึ่งมายืนขวางอยู่กลางถนน ลิสตาโตร้องโวยวายด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก แต่ด้วยระยะที่กระชั้นชิดจนเกินไปทำให้ผู้เป็นแม่ตัดสินใจหักรถหลบอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้รถไถลตกจากถนนพุ่งลงสู่เหวอันเว้งว้างเบื้องล่างที่มองเห็นเป็นทะเล

สี่ด้ายมาค้าคืน

เสียงรระเบิดดังตูม! หนึ่งครั้ง ก่อนจะมีเปลวไฟและ
ควันดำพวยพุ่งขึ้น

คริสต์มาสคืนนั้นจึงเป็นคืนสุดท้ายที่อลิสและเอ็มได้อยู่
กับแม่

แม่...ที่พวกเขาจะไม่ได้พบเจออีกตลอดกาล

ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่ได้กอายุแปดขวบอย่างเอ็มจะทำให้
ให้อยอมรับได้ในการจากไปของผู้เป็นแม่ คนที่เป็นเหมือนทุกสิ่ง
ทุกอย่างในชีวิตของเด็กน้อย เหตุการณ์นั้นทำให้เอ็มมีอาการช็อก
ไม่พูดไม่จาตลอดหลายวันที่ผ่านมา เด็กชายตัวผอมแห้งลง
เนื่องจากไม่ยอมกินอาหารและยังคงเศร้าโศกร้องหาผู้เป็นแม่
อลิสเองแม้จะเสียอกเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น แต่ในเวลานี้เธอ
ไม่เหลือใครให้เป็นที่พึ่งได้อีกแล้ว หญิงสาวจึงต้องทำตัวเข้มแข็ง
เพื่อเป็นหลักให้กับน้องชายคนเดียวของเธอ

“เอ็ม พี่ซื้อไก่ทอดมาให้ กินซะสิ”

ผู้เป็นพี่นั่งลงข้างๆ น้องชายที่สายตาเหม่อลอยมองออกไป
เบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย คราบน้ำตาที่แถมเด็กน้อยยังเห็นรอย
เป็นทางยาว

“เอ็ม...” อลิสเรียกอีกครั้ง เด็กน้อยจึงหันมาแล้วโผล่เข้า
กอดพี่สาวก่อนจะร้องไห้สะอึกสะอื้น อลิสลูบหัวน้องชายเบาๆ
พยายามกลืนน้ำตาไว้ เธอหันไปมองสุสานของแม่ที่ตั้งรวมอยู่กับ
ผู้คนมากหน้าหลายตา เส้าไม้กางเขนสีขาวนั้นเหมือนเป็นร่าง
ของแม่ที่คอยเฝ้าดูสองพี่น้องอยู่

...แม่คะ อลิสจะดูแลตัวเอง แม่ไม่ต้องเป็นห่วง...

เหมือนผู้เป็นแม่จะรับรู้ มีลมแรงพัดเข้ามาปะทะร่างของ อลิศและเอ็มอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย พร้อม ๆ กับการปรากฏตัวของ ใครคนหนึ่ง อลิศรู้สึกคุ้นหน้า แต่จำไม่ได้ว่าเธอคือใคร หญิงสาว รูปร่างผอมสูงในชุดสีดำเรียบร้อย สวมหมวกปีกกว้าง มีผ้าลู่ไม้ประดับอย่างงดงาม หญิงนิรนามนั่งลงข้าง ๆ สองพี่น้องก่อนจะ ถอดหมวกใบสวอยออก

“นี่ใช่หนูอลิศกับหนูเอ็มหรือเปล่าจ๊ะ” เสียงหวานเอ่ยถาม อลิศรีบพยักหน้ารับแล้วก้มศีรษะเล็กน้อยให้กับหญิงแปลกหน้า แม้เธอจะไม่รู้จักก็ตาม

...อาจจะเป็นเพื่อนที่ทำงานของแม่ก็ได้

“จำฉันได้ไหม”

อลิศจ้องหน้าคนถามอย่างพิจารณาอีกครั้ง หญิงสาว นิรนามตรงหน้าน่าจะอายุไล่เลี่ยกับแม่ของเธอ หน้าค่อนข้างตอบ หากก็ดูสง่างาม ปากทาสีแดงสดจนเหมือนกับพวกแม่มด ในเทพนิยาย ประกายตาดูอ่อนโยน แต่ทว่ากลับแฝงความนัย บางอย่างที่ยังอ่านไม่ออก อลิศค่อนข้างมั่นใจว่าเธอไม่เคยเจอ ผู้หญิงคนนี้ในช่วงระยะเวลาหลาย ๆ ปีที่ผ่านมาอย่างแน่นอน

“เอ่อ...”

“จำไม่ได้ไม่เป็นไรจ๊ะ ฉันชื่อมิเรีย เป็นเพื่อนของแม่หนู เมื่อก่อนบ้านเราอยู่เมืองเดียวกัน แต่นั่นก็นานมาแล้ว ลิบกว่าปี เห็นจะได้” มิเรียเอ่ยเล่าด้วยความหลังเล็กๆ ให้คนตรงหน้าฟัง

อลิศคิดตาม...จำได้ว่าตอนเด็กเธอเกิดและเติบโตที่ ต่างจังหวัด แต่หลังจากนั้นแม่กับพ่อก็ย้ายมาอยู่ที่เมืองหลวง เธอกับน้องชายก็เลยต้องตามมาด้วย ความทรงจำในวัยเด็กช่าง

รางเลื่อนเหลือเกิน จนเธอแทบจะล้มไปเสียสนิทว่าเคยอยู่ที่นั่น
“ค่ะ คุณมีเรีย”

“พอฉันทราบข่าวแม่ของหนู ฉันก็รีบเดินทางมาทันทีเลย
ฉันเสียใจด้วยนะจ๊ะอลิส แม่ของหนูไม่น่าอายุสั้นขนาดนี้
สมัยก่อนเรารักกันมาก แทบจะเรียกได้ว่าเราเป็นเพื่อนตายกันเลย
ทีเดียว” คนเล่าพูดพลางยิ้มน้อยๆ เมื่อนึกถึงเรื่องราวในวันวาน
มีเรียจ้องหน้าอลิสแล้วยกมือขึ้นลูบศีรษะของหญิงสาว
อลิสรู้สึกถึงความเย็นวาบผ่านฝ่ามือ นั้น

“พ่อของหนูก็ไม่อยู่แล้ว ญาติๆ หนูก็ไม่มี หนูจะทำยังไง
ต่อไปจ๊ะ” คำถามแสนปวดใจของมีเรียทำเอาอลิสหน้าเศร้า เธอ
ไม่มีญาติที่ไหน หรืออาจจะไม่มีแต่ไม่รู้ เพราะผู้เป็นแม่ไม่เคยบอก
หรือพาเธอไปรู้จักใคร ตอนนี้อลิสจึงเหมือนยืนโดดเดี่ยวอยู่
กลางทะเลทรายอันกว้างว่าง มองไปทางไหนก็ไม่มีเส้นชัยให้เธอ
เดินไปถึง

“เมื่อเช้ามีคนจากมูลนิธิอุปการะเด็กกำพร้ามาคุยเรื่องนี้
แล้วค่ะ เอ็มกับอลิสอาจต้องไปอยู่ในความดูแลของเขา อลิส
ต้องไปอยู่บ้านอุปการะสำหรับผู้หญิง ส่วนเอ็มต้องไปอยู่ในบ้าน
ของเด็กผู้ชาย”

“ตายจริง!” คนฟังอุทานเสียงหลงพลางยกมือขึ้นทาบอก
เอ็มมองหน้าพี่สาวแล้วร้องไห้ขึ้นมาอีก เด็กชายร้องบอก
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า “เอ็มไม่ไปบ้านเด็กกำพร้า...เอ็มจะอยู่กับพี่อลิส”
ขณะที่ผู้เป็นพี่ได้แต่นิ่งเงียบ
...เราไม่มีทางเลือกแล้วเอ็ม
“ฉันไม่ยอมให้หนูอลิสกับหนูเอ็มต้องแยกกันอยู่หรอก

พี่น้องสมควรจะอยู่ด้วยกัน ในเมื่อหนูทั้งคู่ยังมีฉันที่เหมือนเป็นญาติสนิทของแม่ ฉันนี่แหละจะดูแลพวกหนูเอง ว่าแต่หนูอลิศกับหนูเอ๋มอยากไปอยู่กับฉันไหม”

แววตาคุ่นั้นของมิเรียมจ้องเขม็งตรงมาที่สองพี่น้อง เอ๋มหันมองหน้าพี่สาวที่กำลังคิดตัดสินใจ...

เธอไม่อยากให้น้องเป็นเด็กกำพร้า เธอไม่อยากถูกจับแยกกับเอ๋ม...

นี่คงเป็นทางเลือกเดียวในตอนนี้นี่น่าจะดีที่สุดแล้ว

“ไปไหมจ๊ะ”

มิเรียมถามย้ำ อลิศพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย

“ดีเลยจ๊ะ ถ้าอย่างนั้นต่อไปนี้เรียกฉันว่าน้านะ น้านี่แหละจะดูแลพวกหนูเอง”

หญิงสาวแปลกหน้ายิ้มกว้างแล้วโอบเด็กทั้งสองมาไว้ในอ้อมกอดราวกับจะเป็นสัญญาณว่า...ทั้งอลิศและเอ๋มตกเป็นของเธอแล้ว

เป็นของเธอนับตั้งแต่บัดนี้!

การเดินทางสู่ ‘บ้านหลังใหม่’ เกิดขึ้นทันทีหลังจากจัดการศพของผู้เป็นแม่เรียบร้อยและดำเนินการขอรับเลี้ยงดูบุตรบุญธรรมของมิเรียมเป็นที่สำเร็จ รถตู้คันใหญ่สภาพใหม่เอี่ยมแล่นเข้ามาจอดหน้าทาวน์เฮาส์ที่กำลังจะถูกขายทอดตลาดในอีกไม่ช้า อลิศมองเห็นเป็นครั้งสุดท้าย...บ้านของเธอ แต่หลังจากวันนี้ไปมันจะไม่ใช่อีกแล้ว

เดี๋ย เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิอุปการะเด็กกำพร้า มาส่งอลิศ

และเอ็มที่หน้าบ้าน เธอมอบเช็คค่าขายบ้านและบัญชีเงินฝากของแม่เด็กทั้งสองให้กับมีเรียไว้ โดยบอกกับเด็กทั้งสองว่า หากอลิสและเอ็มต้องการใช้อะไรให้เบิกได้ที่ผู้ปกครองคนใหม่เพราะทั้งคู่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ

“โซคตินะจะเด็ก ๆ แล้ววันที่ฉันจะไปตรวจ ฉันจะส่งจดหมายแจ้งไปอีกทีนะจ๊ะ” เดซี่กล่าวลา อลิสกับเอ็มพยักหน้ารับยังรู้สึกหัวใจไม่น้อยกับสิ่งที่กำลังจะได้เจอ

“ไปกันเถอะจ๊ะ เดี่ยวจะมีดคำเสียก่อนที่จะไปถึง”

มีเรียบอกสองพี่น้องแล้วเดินนำไปนั่งในรถตู้ ก่อนที่อลิสและเอ็มจะตามขึ้นไป

“อ้อ นี่ชาลี คนงานของที่บ้าน รู้จักกันไว้สิ” เจ้านำนะนำให้ทั้งสองฝ่ายรู้จักกัน

“สวัสดีค่ะ”

อลิสทักทายชายหัวล้าน อายุน่าจะไม่ต่างจากมีเรียมากนัก ชาลียิ้มน้อยๆ ที่มุมปากก่อนจะกลับไปทำหน้าที่นั่งเช่นเคย ขณะที่เอ็มไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้าชายคนขับรถ เด็กน้อยยังไม่ค่อยคุ้นชินกับคนแปลกหน้า จึงยังคงตัวติดกับอลิสผู้เป็นพี่สาวแทบจะตลอดเวลา และบ่นเบียงที่จะอยู่ใกล้กับมีเรียผู้ซึ่งกำลังจะมาเป็น ‘ผู้ปกครอง’ ของทั้งคู่

การเดินทางไปที่ ‘บ้านหลังใหม่’ นั้นช่างยาวนานเสียจนอลิสเพลอหลับไหลไปอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว จนเมื่อหญิงสาวรู้สึกได้ถึงกลิ่นคลอนของรถตู้ที่วิ่งผ่านถนนโรยหินกรวด จึงค่อยๆ ลืมตาขึ้นมอง ภายนอกรถตู้ที่นั่งท้องฟ้ากำลังค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสียามอาทิตย์อัสดง รอบข้างเต็มไปด้วยต้นไม้ที่ขึ้นเรียงรายกัน

อย่างแน่นชนิด

เอืมนอนหลับอยู่บนตักของพี่สาว ดูท่าทางแล้วคงจะเปลี่ย
จากการร้องไห้คิดถึงแม่มาตลอดหลายวันที่ผ่านมา

...นี่เราอยู่ที่ไหนกัน

“ตื่นแล้วเหรอ ไกลจะถึงแล้วจะ บ้านของพวกเรา” มีเรีย
ที่นั่งอยู่เก้าอี้แถวหน้าหันมายิ้มให้กับอลิส หญิงสาวพยักหน้ารับ
แต่ยังไม่วายหวั่นใจ ทำไมทางเข้าบ้านของน้ำมีเรียถึงดูรกรุงรังเป็น
ป่าเขาและห่างไกลจากผู้คนขนาดนี้ คล้ายกับเธอกำลังเดินทาง
เข้าสู่เงามืดของสิ่งเร้นลับที่มองไม่เห็น

เพียงอดีตใจเดียวรถตู้ก็ขับมาจอดหน้าบ้านหลังหนึ่ง บ้าน
ที่อลิสยังมองไม่เห็นตัวบ้าน เห็นเพียงรั้วที่ก่อขึ้นสูงราวสองเมตร
มีต้นสนขึ้นยาวเป็นแถวรอบตัวบ้าน มันโอนเอนตามแรงลม
ที่โชยพัด

อลิสหันมองรอบข้าง

...ทำไมมีแต่ป่า ไม่มีบ้านคนอยู่แถวนี้เลยหรือ

ซาลิจอตรถบริเวณหน้ารั้วบ้าน ก่อนจะลงไปเปิดประตู
เหล็กดัดบานใหญ่ออก และทันทีที่บานประตูเคลื่อน...ภาพที่อลิส
ได้เจอนั้นก็คือบ้าน ไม่ใช่สิ มันใหญ่เกินกว่าที่จะเรียกว่าบ้าน

มันต้องเรียกว่า ‘เคหาสน์’ ถึงจะถูก

รถตู้ค่อยๆ เคลื่อนผ่านถนนคอนกรีตที่ทอดยาวสู่ตัวเคหาสน์
เอื้อมที่เพิ่งตื่นนอนลุกขึ้นมาชะโงกหน้าออกไปมองตามอลิส

...นี่นะหรือบ้านที่พวกเธอต้องมาอยู่ ทำไมมันถึงใหญ่โต
และดูผิดแผกจากบ้านคนทั่วไปอย่างนี้

จะไม่ให้คิดเช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อบ้านหลังงามนี้ตั้งอยู่

โดดเดี่ยวท่ามกลางป่าเขาที่รอบข้างไร้ซึ่งบ้านของผู้อื่น ประตูรั้วที่ก่อขึ้นสูงจนผิดวิสัยราวกับเจ้าของต้องการความเป็นส่วนตัวอย่างที่สุดและไม่ต้องการให้ใครได้มาพบเห็น ตัวบ้านถูกแบ่งออกเป็นปีกซ้ายและปีกขวา ตรงกลางเป็นโดมทรงกลมตั้งตระหง่าน ผึ่งชายยื่นออกไปทางฝั่งทะเลสาบอันกว้างขวาง ส่วนฝั่งซ้ายนั้นหันเข้าไปทางดินเขาที่เป็นป่ามืดมิด ทางที่จะขึ้นไปยังประตูบ้านก่อด้วยหินเป็นบันไดสูง มีประติมากรรมตุ๊กตาปูนปั้นแบบกรีกยืนถือโคมไฟอยู่ตรงราวบันไดทั้งสองข้าง เหนือบานประตูไม้บานใหญ่นั้นเป็นซุ้มโค้งทรงกลมประดับด้วยกระจกสีรูปพระอาทิตย์ครึ่งดวงแบบสมัยกอทิก¹ รับกับเสาไอโอนิก² อันวิจิตรตระการตา ราวกับหลุดออกมาจากโลกในเทพนิยาย

ด้วยความตกตะลึงทำให้อลิศลงจากรถและเดินมาเรื่อย ๆ กระทั่งมาหยุดอยู่ภายในบ้านตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ หญิงสาวกวาดตามองรอบบ้านอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตาของตัวเอง ที่นี้ดูงดงามราวกับปราสาท แต่ทว่าแฝงกลิ่นอายของความลึกลับอยู่

¹ สมัยกอทิก เริ่มต้นจากฝรั่งเศสในคริสต์ศตวรรษที่ 12 และรุ่งเรืองต่อมาจนถึงราวคริสต์ศตวรรษที่ 15 และแพร่หลายไปยังประเทศอื่น ๆ จึงมีลักษณะตามภูมิภาคนั้น ๆ ด้วยลักษณะสำคัญของสถาปัตยกรรมมีผนังเปิดกว้าง ส่วนสูงเด่นเป็นพิเศษ และมีแบบที่ออกมาเป็นลายเส้นอันซับซ้อน ทุกส่วนล้วนประกอบเข้าด้วยกันเป็นสัญลักษณ์นิยมทางศาสนา โครงสร้างหลังคาเป็นโค้งแหลม เป็นต้น

² หัวเสาที่เป็นงานสถาปัตยกรรมแบบกรีก มีการแกะสลักลายประกอบ ซึ่งพบแพร่หลายทั่วไปในแถบเอเชียไมเนอร์ เสาเหล่านี้แต่ละต้นจะมีคานพาดหัวเสาถึงกันหมด

ตามชอกมุ่มต่างๆ ของบ้าน อลิศรู้สึกเหมือนมีควันจางๆ ลอย
 เคว้งอยู่รอบตัว ควันที่อาจมองไม่เห็นด้วยตา...แต่สัมผัสมันได้
 ด้วยความรู้สึก

“คงหิวกันแล้วสิ เต๋ยวเราไปกินอาหารเย็นที่ห้องอาหารกัน
 ก่อน น้ำบอให้แม่บ้านตั้งโต๊ะไว้แล้วจะ” มีเรียหันมาบอกอลิศ
 กับเอ็ม ก่อนจะเอ่ยปากสั่งชาลิที่ยืนนิ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก “เต๋ยว
 ช่วยเอากะเป๋ไปเก็บที่ห้องด้วยนะชาลิ”

“ครับ คุณท่าน” ชายคนขับรถรับคำสั่งผู้เป็นนาย แล้ว
 ยกกะเป๋ไปเชื่องสองใบขึ้นบันไดบ้านไปอย่างเงียบๆ

อลิศแอบชำเลื่องมองตาม...รับรู้ได้ถึงความผิดปกติของ
 ชายคนนั้น

“อ้าว...หนูอลิศ ตามมาสิจ๊ะ” เสียงของมีเรียเอ่ยทักจน
 อลิศสะดุ้ง หญิงสาวรีบจูงน้องชายเดินไปตามทางที่หญิงสาว
 เจ้าของบ้านเดินนำไปทันที

ตามทางเดินที่ทอดยาวนั้น ทางด้านหนึ่งของฝาผนังถูก
 เขียนเป็นภาพจิตรกรรมเฟรสโก³ รูปผู้คนมากหน้าหลายตา
 ซึ่งแสดงสีหน้าเจ็บปวดทุกข์ทรมานอยู่ท่ามกลางเปลวเพลิงอัน
 ร้อนระอุ ยามที่อลิศเดินผ่าน หญิงสาวรู้สึกเหมือนกับว่าคน
 ในภาพเหล่านั้นค่อยๆ หันหน้ามามองสมาชิกใหม่ของบ้านด้วย

³ จิตรกรรมเขียนสีบนปูนเปียก คำว่า Fresco มาจากคำในภาษา
 อิตาลี หมายถึง ความสดใหม่ เป็นวิธีการวาดภาพโดยใช้น้ำละลายสีลง
 ในปูนที่ยังไม่แห้ง เมื่อสีเริ่มซึมลงไปในผนังก็จะเริ่มเป็นเนื้อเดียวกับปูน
 พร้อมกับที่ผนังเริ่มแข็งตัว

ความสงสัย

เพียงไม่นานหญิงสาวก็เดินมาโผล่ที่ห้องรับประทานอาหารขนาดใหญ่ โต๊ะตัวยาวสำหรับคนประมาณยี่สิบคนนั่งตั้งตระหง่านอยู่กลางห้อง บนเพดานที่ถูกยกสูงประดับประดาด้วยลายปูนปั้นอันงดงาม แต่จะว่างดงามก็ไม่ถูกนัก อลิศรู้สึกวุ่นวายสะพรึงเสียมากกว่า เพราะถ้ามองอย่างละเอียดจะเห็นว่าปูนปั้นเหล่านั้นเป็นรูปปีศาจหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวกำลังโอบล้อมห้องรับประทานอาหาร บนเพดานถูกเขียนด้วยจิตรกรรมภาพวาดคล้ายภาพอาหารคำมือสุดท้าย⁴ แต่ทว่าผู้ร่วมโต๊ะอาหารนั้นกลับไม่ใช่รูปของมนุษย์ เป็นรูปของคนที่มีใบหน้าเป็นสัตว์นานาชนิดที่ถูกเชือดคอด้วยขวานมีคม ไม่เหมาะสมเลยสักนิดกับห้องรับประทานอาหารที่ต้องการความรื่นรมย์

“นั่งลงสิจะหนูอลิศ...หนูเอ็ม” มีเรียเอ่ยเชื้อเชิญ สองพี่น้องจึงเลื่อนเก้าอี้ไม่ตัวงมออกมานั่งลงใกล้ๆ กัน บนโต๊ะอาหารยังไม่มีอะไรมาวางนอกจากแจกันดอกไม้สีสวยประดับด้วยดอกทิวลิปสีขาวส่งกลิ่นจางๆ และเชิงเทียนสีทองที่มีเทียนทรงเกลียวปักอยู่เก่าเล่ม ดูจากร่องรอยแล้วมันคงไม่เคยถูกใช้งานเพราะยังอยู่ในสภาพดี “ทำตัวตามสบายนะจ๊ะ ต่อไปนี้ที่นี่คือบ้านของหนูสองคน...และจะเป็นตลอดไป”

รอยยิ้มเมตตาของมีเรียทำให้อลิศและเอ็มเบาใจลงมาก มันไม่ใช่เรื่องแปลกหรือที่ทั้งสองจะรู้สึกเกร็งจนไม่พูดไม่จาหรือแสดงที่ทำประหลาด การมาอยู่กับคนแปลกหน้า ต้องมา

⁴ ภาพที่เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับอาหารคำมือสุดท้ายของพระเยซูคริสต์

อยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นชิน ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกหวาดหวั่นเป็นธรรมดา

“ซาร่า...เสิร์ฟอาหาร”

มีเรียหันไปสั่งแม่บ้านที่อลิศยังไม่เห็น หญิงที่มีชื่อว่าซาร่าค่อยๆ โผล่ออกมาจากมุมมืดพร้อมกับจานอาหารในมือ หญิงคนนี้ท่าทางใจดี หล่อนรวบรวมตังและใส่หมวกผ้าคลุมสีขาวเพื่อไม่ให้ผมหลุดลุ่ยลงมาปะปนกับอาหาร หน้าตาสะสวย ดูจากอายุแล้วไม่น่าจะเกินสามสิบห้าปี

ซาร่าวางจานสเต็กลงตรงหน้าของมีเรีย ก่อนจะเดินกลับไปเอาอาหารจานที่เหลือมาเสิร์ฟให้กับอลิศและเอ็ม

“อ้อ นี่ซาร่า เป็นแม่บ้านของที่นี่ ซาร่าจะคอยดูแลเรื่องอาหาร เสื้อผ้าเครื่องใช้ และทำความสะอาดบ้าน” เจ้าของบ้านแนะนำซาร่าให้กับสมาชิกใหม่รู้จัก อลิศกับเอ็มก้มศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงทักทาย หญิงคนนั้นโค้งตัวเล็กน้อยแล้วส่งยิ้มเป็นมิตรให้ ก่อนจะเอ่ยทักทายเสียงหวาน

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ คุณหนูอลิศ คุณหนูเอ็ม มีอะไรเรียกใช้ซาร่าได้เลยนะคะ”

อลิศรู้สึกขนลุก เกิดมาไม่เคยมีใครเรียกเธอว่า ‘คุณหนู’ มาก่อน

“ซาร่า...แล้วอาหารของน้องพีทล่ะ”

คำถามของมีเรียทำเอาอลิศกับเอ็มหันมองหน้ากัน น้ามี่เรียมีลูกด้วยหรือ ทำไมถึงไม่เคยบอกเธอกับน้องมาก่อน อลิศเริ่มหันใจมากขึ้นไปอีก การที่เธอกับน้องมาอยู่ที่นี่ จะทำให้ลูกของน้ามี่เรียไม่พอใจหรือเปล่า ความกังวลใจต่างๆ นานาเริ่มก่อตัวขึ้น

ภายในจิตใจ

“คุณหนูพีทกินก่อนแล้วค่ะ”

“อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นซาร่าช่วยไปพาน้องพีทมาทำความรู้จักกับสมาชิกใหม่หน่อยสิ”

“ได้ค่ะ” แม่บ้านรับคำ ก่อนจะเดินออกจากห้องรับประทานอาหารไปอย่างเงียบๆ

อลิสหันไปมองหน้าของมีเรียที่กำลังยกถ้วยยาสีสวขึ้นมากรอกใส่ปากแล้วตื้มน้ำตาม เมื่อกินยาเรียบร้อยแล้วจึงบรรจุใช้มีดเขี่ยนเสตักในจานออก เผยให้เห็นภายในของชิ้นเนื้อที่ยังแดงและชุ่มไปด้วยเลือด หญิงสาวรู้สึกขนลุกซู่ กลัวว่าชิ้นเนื้อในจานของตัวเองจะเป็นแบบนั้น แต่ทว่าพอลองเขี่ยนดูกลับไม่เป็นอย่างที่หวาดหวั่น เนื้อในจานสุกทั่วถึงกันทั้งชิ้น

อลิสกำลังจะจิ้มเสตักเข้าปาก แต่ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อซาร่าเดินมาถึงเสียก่อน

“มาแล้วหรือน้องพีท มาให้แม่ชื่นใจที ไม่ได้เจอกันตั้งหลายวัน”

อลิสหันไปมองตามสายตาของมีเรีย แล้วก็ต้องตกใจจนเกือบพลعร้องกรี๊ดขึ้นมา ขณะที่น้องชายโผล่เข้ากอดพี่สาวแน่นราวกับพบเห็นตัวประหลาดที่ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้เจอในชีวิตนี้

ภาพของซาร่าอุ้มหุ่นกระบอกเด็กผู้ชายที่มาจากไม้ตัวสูงราวห้าสิบเซนติเมตรเดินตรงเข้ามาหาน้ำมีเรีย ดวงตากลมโตที่ทำมาจากลูกแก้วของมันนั้นช่างน่ากลัวราวกับมีชีวิตจริง

น้ำมีเรียหอมแก้มหุ่นกระบอกที่เธอเรียกว่า**น้องพีท** แล้วเลื่อนเก้าอี้ตัวข้างๆ ให้ซาร่านำหุ่นตัวนั้นนั่งลง จากนั้นเอาหูแนบ

ที่ปากของหุ่นกระบอกแล้วหัวเราะคิกคัก

“อ้อ ถ้ามองสองคนนี้เป็นใครเธอจะ ก็เพื่อนใหม่ที่จะมาอยู่บ้านเดียวกับเราไงคะลูก คนโตที่เป็นผู้หญิงชื่ออลิส ส่วนคนน้องเป็นผู้ชายชื่อเอ็ม รู้จักกันไว้สิ” มีเรียแนะนำให้ลูกชายรู้จักกับสองพี่น้อง “ส่วนนี่น้องพีท...ลูกชายน้ำเองจะ”

อลิสกับเอ็มมองหน้ากันอย่างยากที่จะหาคำอธิบาย

“ซาร่าพาน้องพีทไปหาเอ็มหน่อยสิ น้องพีทอยากทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่”

“ค่ะ คุณท่าน”

ซาร่าปฏิบัติตามคำสั่งด้วยการเดินไปอุ้มหุ่นกระบอกน้องพีทมาวางลงตรงหน้าของเอ็ม เด็กชายหัวดีร้องแล้วปิดหุ่นสุดที่รักของเขามีเรียลงพื้นทันทีด้วยความหวาดกลัว

มีเรียลุกผิงขึ้นจากโต๊ะ ก่อนจะเดินตรงมาที่เอ็มแล้วกระซอกแซกเด็กน้อยให้ลงมาจากเก้าอี้ เจ้าบ้านตบเข้าที่ใบหน้าของเอ็มอย่างแรงจนเด็กชายล้มลงไปกับกองบนพื้น ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากจนอลิสตั้งตัวไม่ทัน หญิงสาวรีบเข้าไปประคองน้องชายที่ร้องจ้าให้ลุกขึ้นพลางจ้องหน้ามีเรียด้วยความหวาดกลัว

“อย่ากล้าดีมาทำร้ายลูกชายฉัน ใครทำอะไรกับลูกฉันไว้ฉันจะลงโทษมันให้หลาบจำจนวันตาย!”

น้ำเสียงที่เคยนุ่มนวลของเจ้าของบ้านบัดนี้กลับแปรเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงดุคั่นน่าสะพรึง มีเรียค่อยๆ นั่งลงข้างหุ่นกระบอกลูกรัก ดวงตาของเธอเอ่อล้นไปด้วยน้ำใสๆ รู้ลึกสงสารลูกชายจนสุดหัวใจ ก่อนจะโอบกอดหุ่นกระบอกตัวนั้นอย่างรักใคร่พลางลูบไปยังเส้นผมที่ทำจากไหมสีดำนอย่างดีด้วยความอ่อนโยน

“โอ้ๆๆ ไม่เจ็บนะคะน้องพีท อย่าร้องไห้”

มีเรียหันมาถลึงตาใส่เอ็มกับอลิส ก่อนจะอุ้มน้องพีทเดินออกจากห้องรับประทานอาหารไปด้วยความเกรี้ยวโกรธ

“เป็นอะไรไหมคะคุณหนู”

ซาร่าตรงรี่เข้ามาหาสมาชิกใหม่ของบ้านทันทีที่เห็นว่าเจ้าของบ้านเดินหายออกไปแล้ว เอ็มยังกอดอลิสพลางร้องไห้ด้วยความหวาดกลัว ผู้เป็นพี่โอบน้องไว้แล้วหันไปบอกกับซาร่า

“ไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ เอ็มคงเสียขวัญ เพราะขนาดอลิสเองก็ยังตกใจมากเหมือนกัน” หญิงสาวบอกกับแม่บ้าน เธอพยักหน้าเข้าใจ

“ยังมีเรื่องที่คุณหนูทั้งสองคนต้องรับรู้อีกเยอะเกี่ยวกับบ้านหลังนี้ เอาเป็นว่าซาร่าจะค่อยๆ เล่าให้ฟังแล้วกันนะคะ วันนี้คงเหนื่อยกันมามากแล้ว ซาร่าว่าคุณหนูอลิสกับคุณหนูเอ็มขึ้นไปพักก่อนดีกว่าค่ะ ซาร่าจัดห้องไว้ให้แล้ว” แม่บ้านบอกด้วยน้ำเสียงเอ็นดู ก่อนจะเดินนำสองพี่น้องออกจากห้องรับประทานอาหาร มุ่งตรงสู่ชั้นสองของบ้าน

บ้านที่ชักไม่น่าอยู่เอาซะแล้วสำหรับอลิสและเอ็ม...

หนึ่งชีวิตของคนเรา...อาจเคยเจอความเศร้ามานับไม่ถ้วน
เหมือนกับสองพี่น้อง **อลิส** และ **เอ็ม** ที่สูญเสียแม่ในคืนวันคริสต์มาส
แต่นั้นยังไม่เลวร้ายเท่ากับการที่ทั้งคู่ต้องย้ายมาอยู่กับครอบครัวใหม่
ที่มีหญิงสาวจิตไม่ปกติเป็นเจ้าของบ้านอย่าง **มีเรีย**
มีหน้าซำยังอุปโลกน์เอาหุ่นกระบอกมาเป็นลูกชาย
เธอคุยกับหุ่น หัวเราะกับหุ่น และบอกว่ามันมีชีวิต!
อลิสไม่รู้หรือว่ามันมีชีวิตจริงไหม
มี 'อะไรบางอย่าง' ที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังผนังสีขาว
เคหาสน์หลังใหญ่...แต่อลิสกลับรู้สึกอึดอัดและสัมผัสได้ถึงเงาเลิกลับที่ไม่มีตัวตน
สองพี่น้องจึงพยายามดิ้นรนที่จะหนีให้พ้นจากเคหาสน์หลังนี้ให้ได้

แต่เพราะชีวิตคือบททดสอบ
ที่มีคำตอบให้เลือกแค่ว่า '**ถูก**' หรือ '**ผิด**'
มันจึงไม่ง่ายกับการที่ต้องใช้หัวใจ
เพราะนั่นอาจต้องเติมพินด้วย '**ชีวิต**' และ '**ความตาย**'!

หมวดนวนิยาย

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

295 บาท